

Scott Ritter: Vítězství Ruska nad Ukrajinou se blíží

- editor007 | 5. června 2024

RUSKO / UKRAJINA: V době, kdy ruská vojenská operace na Ukrajině vstupuje do svého 28. měsíce, lze říci, že konflikt prošel několika odlišnými fázemi, z nichž všechny kromě jedné (úvodní gambit) upřednostňovaly jako hlavní vedoucí vojenskou filozofii údernou válku. Západním vojenským pozorovatelům, kteří jsou vyškoleni v tom, co považují za „moderní“ vojenskou filozofii manévrové války, se ruský přístup k boji jeví jako primitivní, jako návrat k zákopové válce minulých konfliktů, kde lidský život byl zbožím, které se snadno prodávalo výměnou za pár set metrů ostřelované krajiny.

Při bližším zkoumání a s využitím 27 měsíců shromažďovaných údajů se ruský přístup k vedení války ukazuje jako progresivní aplikace vojenského umění, která bere v úvahu celé spektrum vedení války – taktiku malých jednotek, zbraňové schopnosti, zpravodajství, komunikaci, logistiku, obrannou ekonomiku a, což je možná nejdůležitější ze všeho, politickou realitu. Je velmi důležité mít na paměti, že ačkoli Rusko mohlo do konfliktu vstoupit s jediným protivníkem (Ukrajinou), během několika měsíců se ukázalo, že Moskva čelí kumulované vojenské kapacitě kolektivního Západu, kde se finanční, materiální, logistická, velitelská a kontrolní a zpravodajská podpora NATO spojila s ukrajinskými lidskými zdroji a vytvořila vojenskou kapacitu, jejímž záměrem bylo Rusko fyzicky a psychicky vyčerpat a strategicky porazit tím, že podpoří podmínky pro jeho ekonomický a politický kolaps.

To, že Rusko tento strategický záměr svých deklarovaných i nedeklarovaných protivníků včas rozpoznalo, svědčí o trpělivosti a prozíravosti jeho vedení. Vnější vojenští pozorovatelé kritizovali neschopnost Moskvy zasadit Ukrajině brzy knockoutový úder a přičítali toto selhání špatnému vedení a ještě horším vojenským schopnostem ruské vojenské mašinérie, která byla náhle považována za neschopnou. Skutečnost však byla daleko jiná – Moskva prováděla strategický přechod z mírového vojenského postavení. Původně zamýšlela krátký konflikt tím, že donutí ukrajinskou vládu zasednout k jednacímu stolu (jen aby jí to zmařili západní partneři Ukrajiny, kteří se rozhodli obětovat Ukrajinu v naději, že strategicky porazí Rusko, místo aby se rozhodli pro mírové řešení), k postoji schopnému vyčerpat jak schopnost Ukrajiny klást odpor, tak kolektivní schopnost Západu udržet Kyjev ekonomicky a politicky.

Z vojenského hlediska byla strategickým cílem Ruska vždy „demilitarizace“ Ukrajiny. Zpočátku toho mohlo být dosaženo porážkou ukrajinské armády na bitevním poli. Moskva byla skutečně na dobré cestě k dosažení tohoto cíle, a to i poté, co stáhla své síly z okolí Kyjeva a dalších ukrajinských území, která obsadila v počátečních fázích konfliktu. Když Rusko přešlo do druhé fáze, cílem bylo dokončit osvobození oblasti Donbasu. Boje, které se odehrály v květnu a červnu 2022, přivedly ukrajinskou armádu téměř k bodu zlomu – šlo o pomalé, rozmělnující operace, při nichž Rusko využívalo své palebné převahy k tomu, aby způsobilo obrovské ztráty armádě s omezenou schopností se udržet. Ukrajince zachránilo pouze rozhodnutí kolektivního Západu poskytnout masivní přísun vojenských zdrojů – vybavení, výcviku, logistiky, velení a řízení a zpravodajských informací. S pomocí NATO byl Kyjev schopen obnovit svou vyčerpanou armádu a přejít do protiútoků a zatlačit ruské síly zpět do okolí Charkova a Chersonu.

Tento vojenský úspěch se ukázal být zkázou Ukrajiny a jejích západních spojenců. Impozantní územní zisky dosažené při charkovské a chersonské ofenzivě, která probíhala od konce srpna do poloviny listopadu 2022, se ukázaly být narkotikem. Zatímco Rusko se přizpůsobilo nové realitě

rozšířeného konfliktu, mobilizovalo statisíce vojáků, vybudovalo silnou obranu a uvedlo svůj obranný průmysl do válečného stavu, Ukrajinci a jejich poradci z NATO předpokládali, že úspěchy z léta a podzimu 2022 budou moci jednoduše zopakovat prostřednictvím velkolepé letní protiofenzivy v roce 2023.

Tato naděje se ukázala jako marná.

Právě v tomto okamžiku začali Rusové v komplexnější podobě uplatňovat principy útočné války. Zatímco Ukrajina a její spojenci z NATO sestavili masivní útočnou údernou kapacitu, která spojila poslední vycvičené rezervy ukrajinské živé síly s miliardami dolarů západního vybavení a výcviku, Rusko pokračovalo v takzvaných „masomlýnkových“ operacích ve městě Arťomovsk (na Ukrajině známém jako Bachmut) a jeho okolí. Tyto boje přinesly obrovské ztráty na obou stranách. Rusko však bylo schopno nejen tyto ztráty absorbovat, ale i nadále hromadit strategické rezervy. Ukrajina naproti tomu promrhala desítky tisíc vojáků a miliardy dolarů těžko nahraditelného vojenského materiálu, které byly vyčleněny pro protiofenzivu v létě 2023. Když tedy Ukrajinci na začátku června 2023 konečně zahájili protiofenzivu, učinili tak s nedostatečnými silami. V průběhu několika následujících měsíců, které se protáhly až do podzimu, se ukrajinská armáda rozměnila tvář v tvář ruské obraně, která byla optimalizována tak, aby útočníky porazila.

V době, kdy se protiofenziva v prosinci 2023 zastavila, byla Ukrajina vojensky vyčerpaná. Její ozbrojené síly vyčerpaly své zásoby živé síly. NATO vyčerpalo své zásoby dostupného vojenského materiálu. A Západ se politicky vyčerpал vyhlídkou na nekonečný konflikt, který se zdál být předurčen k nekonečnému cyklu vyhazování dobrých peněz za špatnými, přičemž se nepodařilo dosáhnout strategického cíle – porazit Rusko.

Moskva naopak vyšla z ukrajinské protiofenzivy v roce 2023 v dobré pozici. Z vojenského hlediska Rusové vyhráli opotřebovací válku s Ukrajinou a kolektivním Západem – podle základní vojenské matematiky Ukrajina spotřebovávala lidské a materiální zdroje mnohem rychleji, než je bylo možné doplnit, takže Kyjev každým dnem, kdy se konflikt vlekl, fyzicky slábl, zatímco Rusové dokázali hromadit lidské a materiální zdroje mnohem rychleji, než byla Ukrajina schopna ničit, což znamenalo, že Rusko každým dnem, kdy konflikt pokračoval, sílilo.

Ukrajina a její západní podporovatelé byli ekonomicky vyčerpaní. Zpětný ráz agresivních protiruských sankcí uvalených Západem vážně omezil průmyslovou kapacitu evropských členů aliance NATO, která byla schopna udržet rozsah a míru vojenské podpory Ukrajině, zatímco vnitropolitická realita v USA, umocněná skutečností, že se účastnily ostře sledovaného prezidentského volebního cyklu, ochromila americkou schopnost finančně Ukrajinu podporovat. Vojenské a ekonomické vyčerpání Ukrajiny a kolektivního Západu vážně ovlivnilo schopnost této koalice politicky udržet podporu pro válku, která neměla žádnou viditelnou perspektivu dobrého konce.

Ačkoli konflikt nebyl pro Rusko v žádném případě bez nákladů, přístup vedení, které vytvořilo na bojišti podmínky určené k maximalizaci nepřátelských ztrát při minimalizaci vlastních, znamenal, že Moskva vstoupila do roku 2024 v mnohem silnějším vojenském, ekonomickém a – což je možná nejdůležitější – politickém postavení. Říká se, že válka je prodloužením politiky jinými prostředky, a toto není výjimkou z tohoto starého přísloví. Poslední volební vítězství ruského prezidenta Vladimira Putina poskytlo vedení v Moskvě politický mandát, který značně posiluje ruce Ruska, zejména v kontrastu s oslabenou pozicí Ukrajiny.

V tomto kontextu je třeba hodnotit ruskou ofenzivu severně od Charkova. Z vojensko-politického hlediska má operace konkrétní cíl – zatlačit ukrajinské síly zpět od hranic s Ruskem, aby ukrajinské dělostřelectvo a raketové systémy nemohly nadále zasahovat ruské území. Tato ofenziva má však i

širší účel - pokračovat v procesu rozměňování ukrajinské armády, dokončit rozsáhlejší úkol „demilitarizace“, který si stanovil Kreml.

To se Rusku daří. Především útokem severně od Charkova Moskva donutila Kyjev nejen nasadit v reakci poslední mobilní strategické rezervy, ale protože tyto síly jsou nedostatečně silné, donutila Ukrajinu zbavit se jednotek na východní linii dotyku, v Chersonu, Záporoží a Donbasu, a odklonit je na charkovský směr. Vyčerpání rezerv je nedílnou součástí celkové ruské strategie opotřebování. Navíc s přesunem těchto sil do Charkovské oblasti jsou rušeny ruským letectvem, raketami a drony, což dále snižuje jejich bojovou sílu. Výsledkem je, že Ukrajina nyní brání delší obrannou linii s ještě menším počtem sil, než měla na začátku.

Nedá se očekávat, že by se ruské úsilí směrem k Charkovu zastavilo. Zprávy naznačují, že Moskva shromažďuje značné síly naproti ukrajinskému městu Sumy. Pokud by tam Rusko otevřelo nový směr útoku, Ukrajina by jen těžko hledala síly dostatečné k životaschopné obraně. A v určitém okamžiku by se dalo očekávat, že se další zálohy objeví na jiných částech bojiště, možná v Záporoží, Doněcku nebo Lugansku, kde jsou ukrajinské síly napjaté k prasknutí.

Cílem opotřebovací války je vyčerpat nepřítele do té míry, že další odpor bude nemožný. To je cílem Moskvy od dubna 2022. A je to cíl i dnes. Charkovská ofenziva je pouze současným projevem pokračování této strategie a zatím nejjasnějším náznakem toho, že se blíží konec ruské hry na Ukrajině.

Překlad: zvedavec.news

[ZDROJ](#)